

Arja Veerman

Camping Walhalla

DE FONTEIN

Deel III

Een warme zomer

‘Hoelang heb je nog nodig om die tent op te zetten?’ vroeg Jacky. Ze stond vlak naast Louise, met een klembord in haar handen. Met haar balpen tikte ze op de gastenlijst. ‘Gaia en Maria uit Rotterdam komen vandaag om twaalf uur aan, dat heb ik hier staan. Dat is dus over een kwartier.’

‘Eerst moet er nog een haring recht de grond in,’ zei Louise. Ze schopte de kromgeslagen haring met een voet aan de kant. Er zaten meer stenen in de grond dan ze had verwacht. Wie had dat trouwens bedacht, dat ze kant-en-klare tenten zou moeten gaan verhuren? Waarom had ze daar in vredesnaam mee ingestemd?

‘Als je die spandraad wat losser trekt, dan kun je een stap naar achteren zetten,’ zei Jacky. ‘Je ziet zo dat de grond daar een stuk ruller is, daar moet het beter gaan.’

‘Ik dacht dat jij een kan met verse koffie zou gaan zetten,’ zei Louise. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. De houten hamer, met de zware rubberen kop, hield ze vast in haar hand. ‘Zoals je net zelf al zei, zijn de gasten hier al over een kwartier.’

Jacky trok een wenkbrauw op, streek een pluk van haar halflange haar achter haar oor en keek op haar horloge. Ze bukte zich en raapte de kromme haring op. Zonder iets te zeggen stopte ze die in de zak van haar korte broek. Met het klembord tegen haar borst gedrukt draaide ze zich om en liep in de richting van de bar.

Louise keek Jacky na. Zoals zij kon slenteren, met haar schouders naar achteren en haar slanke benen. Dat uitdagende,

dat deed niemand haar na. Ze plukte een nieuwe haring uit het katoenen tentzakje, dat vlak voor haar voeten op het grondzeil lag. Ze liet de spandraad wat vieren, zette een stap naar achteren en stak de pin op hoop van zegen in een graspol. Met een klap van de hamer gleed de haring door de aarde, alsof het een pakje boter was. Louise voelde een lach op haar gezicht verschijnen en trok de spandraad stevig vast. Alleen de luifel nog en dan was ze klaar.

Gaia had een week of wat geleden naar de camping gebeld. Ze had de advertentie zien staan in *Vrij Nederland*. De verwijzing naar code 7152, die Louise tussen haakjes had laten plaatsen, was Gaia onmiddellijk duidelijk geweest. Het ging hier om een camping voor vrouwen die van vrouwen houden. Of er plek was voor haar en haar vriendin? Ze wilden heel graag een kant-en-klare tweepersoonstent, was dat ook mogelijk?

Louise had meteen 'ja' gezegd, natuurlijk. Een tent en twee luchtbedden waren zo gekocht. Gaia vertelde dat ze op fietsvakantie zouden gaan, vanaf het startpunt Angoulême. Daarvandaan was het nog een kilometer of vijftig naar de camping. De fietsen namen ze mee in de trein.

Louise hield niet van tenten opzetten, dat had ze even over het hoofd gezien. En waar haalde ze de tijd vandaan? Vroeger deden haar vader en broers dat altijd, wanneer ze met het gezin gingen kamperen. Zij dook, zodra ze ergens arriveerden, meteen een meertje of een zwembad in.

De tent stond overeind, de luifel stond strak. Louise zipte de rits van de ingang tot de bovenste stiknaad dicht. Ze veegde met de rug van haar hand langs haar voorhoofd. De volgende keer mochten de gasten die een tent op haar terrein wilden huren die mooi zelf opzetten. Dat ging ze niet nog een keer doen.

Louise draaide zich om en liep tussen de bomen door naar het terras. Haar handen klopte ze tegen elkaar af. Koffie, daar had ze zin in, met een glas water erbij. Jacky zou vast een verse pot klaar hebben staan. Ze haalde haar bril van haar neus, wreef de glazen op aan haar hemd en struikelde over een boomwortel, die ze nog niet eerder had ontdekt. De katoenen

zijwand van de bungalowtent, waar ze vlak langs liep, veerde door haar gewicht naar binnen. Vlug probeerde ze haar evenwicht terug te vinden.

‘Hé zeg, wat krijgen we nou,’ klonk een luide stem vanuit de tent. De stoffen voordeur werd opengeritst. Een vrouw met een fors postuur en een even zo forse neus stak haar hoofd om de hoek. Ook zonder bril herkende Louise haar gast, die sinds een paar dagen geleden op de camping stond. Het was Geertrude, een van de vaste bezoekers van het café van Babs.

‘Levensgevaarlijk, die boomwortels,’ zei Louise. Ze zette haar bril weer op haar neus en keek naar beneden, naar de boomwortel bij haar voet. ‘Ik beloof je dat ik ze allemaal zal omhakken. In elk geval staat je tent nog overeind.’

‘Ik weet wel hoe ik een bivak moet bouwen,’ zei Geertrude. ‘Dat heb ik vroeger in mijn opleiding geleerd. Kortom, van “levensgevaarlijk” is geen sprake. En bedenk dat de wortels je vrienden zijn. Dood je de wortels, dan dood je de boom. Dood je de boom, dan dood je het leven. En het leven, dat ben je zelf.’

Louise salueerde en zag vanuit haar ooghoeken ineens een fiets staan, verderop, bij het muurtje naast de zandweg. Vlug liep ze onder de waslijn door, die Geertrude tussen een tentstok en een van de bomen had gespannen. Drie leverkleurige onderbroeken hingen naast elkaar op een rij.

‘Mag ik ook nog iets opmerken over de mieren,’ riep Geertrude haar na. ‘Er paradeerde vanochtend een hele colonne langs mijn raam.’

‘Het leven is een wonder,’ riep Louise. Vanaf de weg zag ze een vrouw naar haar zwaaien. Een bos blonde krullen glansde in de zon. Ze wees naar iets dat naast haar zat of bij haar lag. Louise versnelde haar pas. Ze rook de geur van verse koffie, maar waar was Jacky gebleven? Ze zag haar niet bij de bar en ook niet buiten op het terras.

‘Ik heb geen idee wat er gebeurde,’ begon de vrouw meteen te ratelen zodra Louise voor haar stond. ‘Gaai begon plotseling te wankelen, ze kon nog net op tijd van haar fiets stappen. Ik denk dat ze oververhit is geraakt. We hebben een uurtje gele-

den nog een banaan gegeten. Of ze heeft te weinig gedronken, ik weet het niet.'

De vrouw gaf haar een hand. Haar naam was Maria, Mier voor vrienden, en ze was samen met haar vriendin Gaia, Gaai voor vrienden, komen fietsen vanaf Angoulême. Gaia zat met haar rug tegen het muurtje waarop in lila geverfde letters CAMPING WALHALLA stond. Haar armen hield ze om haar opgetrokken benen, haar hoofd was gebogen. Met haar bovenlichaam wiegde ze heen en weer.

Louise knielde naast Gaia neer in het gras. Ze pakte haar pols en voelde de hartslag, die snel maar regelmatig was. Door haar werk als gymjuf wist ze hoe ze eerste hulp bij ongelukken moest verlenen. Ze keek om zich heen. Waar was Jacky als je haar nodig had?

'Ik haat fietsen,' prevelde Gaia. Ze sloeg haar ogen op en keek Louise lodderig aan. Ze had groene ogen en kortgeknipt stekeltjeshaar. Met een hand wees ze naar de fiets, die op het veld was gesmeten. Een rugzak lag los op de grond.

Maria lachte even, maar Louise zag haar onderlip trillen. 'Het was zo raar. We fietsten de zandweg op, omhoog, langs het huis met de gele luiken. Precies zoals dat op het kaartje van de routebeschrijving stond. En ineens zag ik Gaai vertragen. Ze wiebelde, reed dwars van het pad af en hobbelde zo het veldje van de camping op.'

Louise stond op om een natte doek voor Gaia bij de bar te gaan halen. En een ijskoude cola, daar zat veel suiker in. Wilde Maria ook?

Maria schudde haar hoofd. Of het klopte dat ze verse koffie rook. Ze had vanochtend nog maar één kopje op, bij hun vertrek uit het hotel in Angoulême. 'Ik snap er niks van, vanochtend was er niets aan de hand. Maar ik ken Gaai nog niet zo lang. We zijn voor het eerst samen op vakantie. Misschien was het het laatste klimmetje? Ik moest met mijn volle gewicht op de trappers staan.'

Bij de bar hield Louise een theedoek onder de koude kraan. Uit de koelkast pakte ze een flesje cola en wipte de dop eraf.

Ze had aan de rand van de bar een opener gemonteerd, wat ze had afgekeken van Babs in café Artemis. Zo handig!

Vanaf het terras kwam Geertrude op haar afgelopen, met een aardewerken mok in haar hand. Louise pakte een kopje voor Maria uit de kast en schonk er koffie in. Geertrude kwam naast haar staan.

‘Regel jij zelf even je koffie, Geertrude? Ik moet meteen terug naar de nieuwe gasten. Je weet hoe het werkt? Als er niemand in de bar is, mag je jezelf bedienen. Je naam staat in het schriftje, jij staat naast de bladzijde van Fleur en Esmee. Je noteert gewoon je drankje en dan zet je er een streepje bij. Aan het eind van de vakantie rekenen we af.’ Louise zette de koffiekant op de bar.

‘Gezellig,’ bromde Geertrude. Ze hees zichzelf op een kruk. De zwarte trainingsbroek, met aan beide zijden drie witte strepen, spande om haar achterwerk. Ze pakte het schriftje en bladerde naar de bladzijde waarop haar naam in kriebelletters stond.

Vlug liep Louise terug naar het muurtje, waar Maria naast Gaia in het gras was gaan zitten. Ze gaf Maria de kop koffie aan. Gaia kreeg het flesje cola en de natte handdoek, die Louise oprolde en in haar nek legde. ‘Gaat het weer een beetje?’

Gaia knikte en dronk het flesje klokkend leeg.

‘Stil eens,’ zei Maria. Ze wees in de richting van het kreupelhout aan de overkant van het veld. Een takje knapte. Een schim bewoog zich tussen de struiken. ‘Is dat een vos of een das?’

Traag kwam Gaia overeind. Ze zei niets maar de blik in haar ogen was intens. Aan haar benen leek geen einde te komen. Ze stak met kop en schouders boven Maria en Louise uit. Ze staarde naar het struikgewas.

‘Ik denk dat het de hond van de buurman is, die in het huis met de gele luiken woont,’ zei Louise. De schim verdween rit-selend tussen de bladeren. ‘Er zitten hier ook reeën, maar die zie je meestal pas bij zonsondergang, vooral aan de rand van het veld waar jullie staan.’

Maria stond op en zette het lege koffiekopje naast zich neer. Ze pakte de fiets met het roze mandje, die tegen het muurtje stond, en keek Louise en Gaia beurtelings aan. 'Ik ben zo benieuwd; zullen we naar onze tentplek gaan?'

'Ik vroeg me al af wanneer we nou eindelijk gaan,' mompelde Gaia. Ze raapte de rugzak van het gras en trok de fiets aan het stuur overeind. De fietstassen achterop waren tot aan de rand toe volgepropt.

'Volg mij,' zei Louise. Ze gebaarde met haar hand. Gaia en Maria liepen achter haar aan naar de tent die, keurig netjes en precies zoals ze dat hadden afgesproken, aan de rand van het zonnebloemenveld stond.

E-book juni 2025

Copyright © 2025 Arja Veerman

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 8012 5

ISBN luisterboek 978 90 261 8013 2

NUR 301

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.